

РЕШЕНИЕ

№ 2463

гр. София, 13.04.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, II КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ,
в публично заседание на 19.03.2021 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Добромир Андреев

ЧЛЕНОВЕ: Наташа Николова

Георги Бозуков

при участието на секретаря Мая Георгиева и при участието на прокурора Ива Цанова, като разгледа дело номер **1185** по описа за **2021** година докладвано от съдия Георги Бозуков, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс (АПК), вр. чл. 63, ал. 1 от Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН).

С решение от 15.12.2020 г. по НАХД № 12736/2020г. на СРС, НО, 22-ри състав е отменено Наказателно постановление (НП) № 276661/29.06.2016 г., издадено от кмета на Столична община (СО), с което за нарушение на разпоредбата на чл. 18, т. 1, б. „а“, б. „б“, б. „в“ и чл. 35, ал. 1, вр. чл. 34, ал. 3 от Наредбата за реда и условията за пътуване с обществения градски транспорт на територията на Столична община (НРУПОГТТСО) и на основание чл. 35, ал. 7, т. 1 от НРУПОГТТСО е наложено на А. Д. Д. административно наказание – „глоба“ в размер на 200 лева.

В подадената касационна жалба от Столична Община са наведени оплаквания за незаконосъобразност и неправилност на решението поради нарушения на процесуалните правила, които са довели до нарушение на материалния закон.

В съдебно заседание касаторът, чрез юрк. Ц. поддържа касационната жалба. Моли решението на СРС да се отмени като неправилно и да се постанови ново, с което да се потвърди НП.

Ответникът – А. Д. Д., оспорва жалбата и иска отхвърлянето ѝ, като искането е съдът да остави в сила решението на СРС.

Прокурорът от СГП дава заключение, че касационната жалба е основателна.

По допустимостта на касационната жалба:

Административен съд София – град намира, че касационната жалба е допустима, като подадена от надлежна страна по смисъла на чл. 210, ал. 1 АПК, във вр. чл. 63, ал. 1, изр. 2 ЗАНН, в преклузивния 14-дневен срок по чл. 211, ал. 1 АПК, във вр. чл. 63, ал. 1, изр. 2 ЗАНН и срещу съдебно решение, подлежащо на касационен контрол.

По съществуващото на касационната жалба:

Разгледана по същество - касационната жалба е неоснователна и не са налице наведените касационни основания.

В производството пред СРС е установено, че на 08.16.2016 г. в. 19:25 часа Д. пътувала в [населено място] с автобус 384 с инвент. № 5712 на обществения градски транспорт. Същата нямала в себе си предварително закупен билет или друг превозен документ. След спирка бл. „255“, [жк], свидетелят С. С.-контрольор в [фирма], заедно със свои колеги, извършили проверка за редовността на пътниците и установили, че Д. няма редовен превозен документ. Проверяващите я поканили да заплати билет за таксуване на нередовен пътник, но същата отказала. С оглед на това свидетелят С. ѝ съставил акт за установяване на административно нарушение № 0276661/08.06.2016 г. като въз основа на АУАН е издадено обжалваното НП.

При правилно установена от СРС фактическа обстановка, настоящата съдебна инстанция намира, че обжалваното съдебно решение е валидно и допустимо. Софийски районен съд по съществуващото на спора и във връзка с изложените в жалбата доводи е развил правилни съображения. Безспорно се установява от приложените по делото писмени доказателства, че на 08.06.2016г. на А. Д. Д. е съставен АУАН за извършено от нея нарушение на същата дата, както и че за така установеното административно нарушение е издадено наказателното постановление с дата 29.06.2016г., следователно от извършването на нарушението до приключване на устните състезания пред касационната инстанция са изтекли над четири години и шест месеца.

Касационният съд констатира, че е изтекъл срокът на т. нар. „абсолютна погасителна давност“ за реализиране на административнонаказателна отговорност, за което следи служебно и без да е налице възражение.

Препращащата норма на чл. 11 от ЗАНН предвижда, че по въпросите на вината, вменяемостта, обстоятелствата, изключващи отговорността, формите на съучастие, приготвянето и опита се прилагат разпоредбите на общата част на Наказателния кодекс /НК/, доколкото в този закон не се предвижда друго. Безспорно давността, изключваща наказателното преследване, е обстоятелство, изключващо отговорността, доколкото я погасява. Изричните разпоредби на ЗАНН по въпросите за давността не уреждат абсолютната давност като максимално възможна продължителност на административнонаказателното производство - нормата на чл. 34 от ЗАНН регламентира сроковете за започване на административнонаказателното производство, съответно за издаване на НП след съставянето на АУАН, а нормата на чл. 82 от ЗАНН - давността за изпълнение на наложеното административно наказание с влязъл в сила и подлежащ на изпълнение акт. Следователно в ЗАНН е налице непълнота, която се преодолява чрез субсидиарното прилагане на разпоредбите на общата част на НК на основание препращащата норма на чл. 11 от ЗАНН /в този смисъл и Тълкувателно постановление № 1 от 27.02.2015 г. на ВКС по тълк. д. № 1/2014 г., ОСНК и ОСС на Втора колегия на Върховния административен съд/. Съгласно чл. 80, ал. 1, т. 5 от НК /в редакцията му към момента на извършване на

твърдяното нарушение, вр. чл. 11 от ЗАНН административнонаказателното преследване се изключва по давност, когато то не е възбудено в продължение на три години. Предвид чл. 81, ал. 2 от НК вр. чл. 11 от ЗАНН давността се прекъсва с всяко действие на надлежните органи, предприето за преследване спрямо лицето, срещу което е насочено преследването, но съгласно чл. 81, ал. 3 от НК независимо от спирането или прекъсването на давността наказателното преследване се изключва, ако е изтекъл срок, който надвишава с една втора срока, предвиден в чл. 80 от НК. Наличието на специалната норма на чл. 34 от ЗАНН, уреждаща случаите, в които административнонаказателното производство не би следвало да се образува, а образуваното такова да се прекрати, не изключва прилагането в общия случай на срока на абсолютната давност по чл. 81, ал. 3 от НК.

В случая административното нарушение е извършено на 08.06.2016 г., видно от АУАН и НП. Считано от датата на извършване на твърдяното нарушение, абсолютната давност /4 години и 6 месеца/ - чл. 81, ал. 3, вр. чл. 80, ал. 1, т. 5 от НК е изтекла на 08.12.2020 г. С изтичането на давностния срок се изключва административнонаказателното преследване, което включва правомощието на държавата да възбуди административнонаказателен процес срещу дееца и да му наложи административно наказание. Следователно към момента това правомощие следва да се счита погасено и доколкото то е свързано със самия процес и с неговата допустимост, изтичането на давността налага прекратяване на административнонаказателното производство. Давността засяга самия процес и води до недопустимост на постановените в неговите рамки актове.

Като е достигнал до горните правни изводи за отмяна на НП въззивният съд е постановил правилно решение, което следва да бъде оставено в сила.

Воден от горното на основание чл. 221, ал. 2, пр. 1 АПК, във връзка с чл. 63, ал. 1, изр. 2 ЗАНН, Административен съд София – град, II касационен състав

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА Решение от 15.12.2020 г. по НАХД № 12736/2020г. на СРС, НО, 22-ри състав.

РЕШЕНИЕТО е окончателно и не подлежи на обжалване и протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ:1